

אישה בהפרעה

"בכל מקום באמבטיה שאין בו מים" (תיאטרון תמונע) הוא מונולוג מטלטל של נפש מיוסרת, וניצחון גדול לשחקנית שרה פון שוורצה

"בכל מקום באמבטיה שאין בו מים" היא ההצגה הרביעית המועלית במסגרת העונה הגרמנית של תמונע, ובעיניי היא גם הטובה שבהן. המחזאית גאזינה דאנקוורט כתבה מונולוג אישי של אישה הנסגרת בשירותים ועושה חשבון נפש עם חייה. המחזה כתוב בסגנון אסוציאטיבי של זרם התודעה ורב בו הנסתר על הנגלה, אך העיקר בו אינו בפרטים הביוגרפיים אלא בנוף הנפשי הפנימי שהוא משרטט. זהו נוף של אישה מפורקת, החיה עם עצמה ועם גופה באופן רעוע ביותר על אף יכולתה למכור את עצמה כלפי חוץ כסוג של הצלחה. את המונולוג ההזוי והמתפרק הזה

בחרה הבמאית, נאווה צוקרמן, להעמיד במסגרת של אולפן טלוויזיה, דבר המאפשר לה לבנות סוג של פרודיה על תוכניות ריאליטי מהסוג של "מחוברים/ות" או "בקרוב אהבה". הצלם (איתמר לוריא), הבמאי (עירד מצליח) והמוזיקאי/מנחה (אייל שכטר) עוקבים אחר האישה, העוברת סוג של התמוטטות עצבים בפומבי, וממלאים גם תפקידים בסיפור הפנימי שלה, דבר היוצר סוג של כפילות מבלבלת.

אך לב לבו של האירוע אינו באמירה הביקורתית על הטלוויזיה המציצנית, אלא בתהליך הפנימי העמוק של האישה. זהו גם המקום שבו טמון ההישג הגדול של ההצגה, השייך לשחקנית שרה פון שוורצה, המגישה ביצוע מרתק ומעורר התפעלות. קצת קשה לתאר את כל השלבים שהיא עוברת. נסתפק באמירה שהיא מדייקת בכל תו ותו וההזדהות שלה עם הרמות מוחלטת. היא גם אחראית לתרגום המצוין. התוצאה הסופית היא הצגה מטלטלת, מופע העוקף את ההיגיון ומביא אותך למפגש ישיר ובוטה עם נפש נשית מיוסרת; המחפשת סיבה להמשיך "להיות" ולא לבחור באופציה האחרת. לגבי פון שוורצה, שעל אף כישרונה הבולט עד היום לוחקת בעיקר לתפקידי משנה בתיאטרון הרפרטוארי, זהו ניצחון אישי מרשים ומשכנע ביותר.

צילום: נדי דגון

